

А син питає: як дійти? де шлях?
І просить рисувати все те саме:
Тополі, хату, соняшні поля,
Вітряк понад вишневими садами

І річку, що як стрічка, чи як спів
Пливе в хвилясту далеч...
Сину, сину,
Як з'ясувать, що шлях той — помста й гнів,
Що треба йти в незнане до загину.

А серце бідне ось крихке, як мак,
А нерви чулі й чуйні, як бандура...
І все ж лише варяг, лише козак,
Міцний п'ястук, тугая вия тура.

І все ж із серця виллять треба мед
І полум'ям налять його залізним,
Бо тьма, як мур. І чорний вітер дме
На тім шляху до давньої дідизни.

20.09.1940